

Sister Salima ....

Nieuwsbrief februari 2010
Tuma Viela

"Sister Salima...! We have come to collect our bag...Sister Salima...!"

Ik kijk uit mijn kleine raampje en zie dat het net licht begint te worden... Een wekker heb ik hier niet nodig! Is het niet de oproep tot gebed van de moskee om de hoek die me om half vijf wekt, dan wel de kerkklokken van de zevenkoppige leden van een vaag kerkgenootschap een eindje verderop om zes uur... of... en dat gebeurt eigenlijk het vaakst: geklop op mijn deur, vroeg in de morgen; kinderstemmen die me dwingen mijn bed uit te stappen... Ik merk dat ik met de kleren van gisteren nog aan op mijn bed in slaap ben gevallen dus kan ik zo de deur openen en daar zie ik ze zitten op de afbrokkelende rand van mijn veranda van amper anderhalve vierkante meter... drie kinderen die me met grote bruine ogen aankijken... Ik wens ze 'Dessebaa' en vervolgens vraag ik in mijn beste 'Dagbani' of ze zaterdag terug willen komen want dat is de dag dat we de waterzakjes innemen en de tassen uitdelen... Ze lachen om mijn woorden, maar verroeren zich niet en herhalen halsstarrig dat ze hun tas willen... Ik ga geduldig door in het engels en leg uit dat ze op hun papiertje moeten kijken welke datum daarop staat... Ze kijken me niet begrijpend aan en ik kan het me voorstellen...: Je loopt dagen te struinen en te rapen in de stad als een heuse vuilnisman en je telt je zeven keer in de rondte want wat moeten het er veel zijn! Uiteindelijk breng je trots en vol verwachting de gevraagde waterzakjes naar de werkplaats voor het maken van een schooltas en vervolgens moet je minstens vijf weken wachten totdat je die felbegeerde tas mag komen ophalen... Wat een wachttijd! Maar ja... zo moet het nu even gaan: het gevolg van een project dat zo'n onverwacht groot succes is: tot nu toe hebben we een order lopen van al die zakjesverzamelende kids voor 983 schooltassen en hebben we dus bijna 250.000 waterzakjes ingenomen die gewoon op straat lagen of in de goot...!!! Na een aai over de bol, een duwtje in de rug verdwijnen ze al zwaaiend de hoek om. Ik schud glimlachend mijn hoofd, pak mijn bezem en mijn afvallemmer en begin aan mijn dagelijkse ochtendritueel: het schoonmaken van mijn 'part of the world...'

Het begon eigenlijk pas echt op de eerste dag van dit nieuwe jaar... Nadat ik in december terug kwam uit Nederland met 'in mijn zak' eindelijk een sponsor die me zou helpen mijn plannen te verwezenlijken ben ik begonnen met het verzamelen van waterzakjes. Deze waterzakjes vormen de grootste vervuiling hier in Ghana. En als ze nu gewoon in afvallemmers gedeponneerd werden was er geen probleem, maar iedereen gooit ze gewoon op straat waarna ze meestal in de open riolen waaien, verstoppingen veroorzaken waardoor er water blijft staan en met name de malariamug daar een ideale plaats vindt om zich voort te planten waardoor malaria nog steeds het hoogste sterftecijfer bij kinderen geeft... Geholpen door veel kinderen uit de buurt ben ik de zakjes gaan openknippen, wassen, drogen, naaide ik er 'stof' van en maakte ik schooltassen

voor de helpers... In een mum van tijd was het bekend dat een of andere rare blanke waterzakjes verzamelde en altijd lag mijn kleine veranda vol met dit afval wat ik wilde hergebruiken... Na ruim drie weken had ik zo'n enorme voorraad dat ik kon aanvangen met het plan dat ik al zo lang in mijn hoofd had: Ik vertelde iedereen die graag een schooltas wilde hebben dat ze vanaf 1 januari me 250 waterzakjes mochten brengen, gewassen en wel. Ik schreef hun naam in een boek, gaf ze een papiertje met de datum waarop ze de tas konden ophalen en zo zat ik van 's morgens vroeg tot 's avonds laat achter mijn naaimachine...zittend achter een gammele tafel midden op straat voor mijn kamer, nog niet beseffend wat voor effect dit zou gaan hebben...

Bijna twee maanden verder is dit hele gebeuren uitgegroeid tot: het hebben van een eigen werkplaats met vier naaimachines op het pleintje naast de Moskee en 8 medewerkers die zes dagen per week me fulltime helpen: vier volwassen vrouwen, waarvan Amina hoogzwanger is, nuchtere Araba die regelmatig haar kleine meid de borst geeft tussen de bedrijven door, de niet op haar mond gevallen sister Fozia en Humu, een zwijgzame, hard doorwerkende vrouw van middelbare leeftijd. Kleurrijk aangevuld met Latif, een licht spastische jongen die hierdoor wat traag is, maar erg serieus en drie 'boeven' uit deze slecht aangeschreven buurt, Rafik en Sadik en Yahaya. Kortom een bijdehand team waar ik mijn handen vol aan heb en zij aan mij want ik hou niet van lanterfantten, de Afrikaanse mentaliteit tot op zekere hoogte accepteert maar ze er niet mee op de loop laat gaan en kwaliteit en een goed en mooi product hoog in het vaandel heb staan...

Wat een heerlijk moment om 's morgens de sloten van de werkplaats te openen, alles klaar te zetten, Latif ietwat onhandig rond te zien scharrelen die altijd als eerste ver voor aanvangstijd zich meldt en het geratel te horen van de machines die een voor een in beslag worden genomen... Sadik en Yahaya storten zich op het open knippen van de zakjes en Humu vist de gewassen, droge waterzakjes uit het op zijn kop hangende muskietennet om ze in dozen te pakken die de dames razendsnel 'uitpakken' om ze aan elkaar te naaien, ik de patroondelen meestal uitknip en ze doorschuif naar Rafik die professioneel de tassen in elkaar zet.

We verkopen waterzakjes vanuit een koelbox waarvan de geringe opbrengst naar de medewerkers gaat wat bovenop hun dagelijkse salaris komt; 5 Ghanese cedis, wat omgerekend neerkomt op elk 2,50 euro per dag. Een redelijk goed salaris waardoor vele anderen zich komen melden dat als er werk is ze dat graag met ons willen doen... En o wat zou ik ze graag allemaal een kans geven! Maar de middelen ontbreken nog en de zak met geld die ik er zelf 'noodgedwongen' in stop, zie ik slinken met de dag... maar ik kan en wil het niet een halt toe roepen... De 'tamtam' werkt zo goed en snel dat van heinde en ver elke zaterdag de kinderen toestromen om hun zakjes in te leveren... En zeker in de weekenden, waarin de kids tijd hebben om zakjes te verzamelen, is het moeilijk om bij ons in de buurt die 'troep' op straat te vinden...

TV Africa is langs geweest met een cameraploeg en ze hebben gefilmd en geïnterviewd... De werkplaats komt op TV en via de satelliet moet dat ook in Nederland te zien zijn! Wat waren ze enthousiast en nu maar hopen dat dat zijn

weerslag zal hebben en mensen over de streep zal trekken om ons te steunen! Want dat het milieu, de gezondheid, werkgelegenheid en educatie met ons project geholpen is dat ziet en ondervindt iedereen!

Azuma, een zwakbegaafde zwerfster waarmee ik vriendschap heb gesloten opent dagelijks de rafelige tas die ze op haar hoofd met zich meezeult en levert haar aandeel van gevonden zakjes die ze tijdens haar zwerftocht door de stad tegenkomt. Meestal vult ze dat aan met een paar rotte sinaasappels speciaal voor mij en als ze soms meer etenswaren heeft weten te bemachtigen door te bedelen wil ze die altijd met me delen. Heeft ze voldoende munten bij elkaar verzameld dan drukt ze er ook altijd een paar bij mij in de handen... Soms is ze te beneveld door de alcohol en maak ik een plaats voor haar vrij op de veranda waar ze haar roes uit mag slapen en kan ze ontspannen omdat ze weet dat ze daar veilig is en niemand het moet wagen om haar te beschimpen of weg te sturen... Azuma... een vrouw om van te houden!

Wat een bruisend, enerverend, druk, prachtig, energieverblindend maar vooral ook energiegevend begin van het nieuwe jaar... Wat een onstuimige start! Er valt zoveel meer te vertellen... ik heb zoveel prachtige momenten beleefd, moeilijkheden doorstaan, getobd en genoten maar ik heb er de tijd en de rust niet voor ze met jullie te delen... erg hè! Ik heb nergens meer tijd voor lijkt het wel... Mijn wandelschoenen staan stoffig in een hoekje van de kamer, maar wat heerlijk na een niet gemakkelijk jaar waar mijn levenslust en energie ver te zoeken waren... en ja... wat natuurlijk ook vleugels geeft zijn vlinders in je buik... Het leven is mooi!